

med den Ordning? Det er jo ikke saadan for det kgl. Teaters Kor, at jo ældre det bliver, des bedre er det i Stand til at udføre Tjenesten. Sangstemmen, som jo er den, der betyder noget, er ikke saadan indrettet, at den tager til eller blot bevares med Alderen. En Mand eller Kvinde kan selvfølgelig gøre meget for at bevare den. Det ser vi med de virkelige Sangere og Sangerinder, de kan bevare den ret højt op i Aarene, men vi har jo ogsaa erfaret, at selv om de gør meget for at bevare den, og selv om de ved Siden deraf gør alt for at bevare deres Legemskraft i god Vigueur, mistes Stemmen alligevel, naar de naar lidt højere op i Aarene. Korpersonalet er den samme Lov underkastet, og jeg tør ikke sige, om de gør slet saa meget for at bevare deres Stemme, de er i alt Fald ikke opfordret til at gøre saa meget som Operaens Sangere og Sangerinder. Møder man nede paa det kgl. Teater ved en Opera, kan man ikke lade være med at lægge Mærke til, at en hel Del af Personalet i Virkeligheden er for langt oppe i Aarene, nogle af dem er komne langt ud over det Tidspunkt, hvor de burde medvirke. Saaledes ligger i Virkeligheden Landet. Naar man f. Eks. i „Lohengrin“ ser de flamske Riddere, som Kejseren taler saa skønt til og priser som udmærkede Støtter for hans Rige og som tapre Mænd, er det virkelig for en stor Del Riddere af den bedrøvelige Skikkelse. Det kan dog ikke være Blomsten af Landets Ungdom eller Ridderkraften i Flandern, der fremstilles af disse Mænd. Og ser vi paa Sauls Krigere i Carl Nielsens gode Opera — ja, de synger godt, der er jo Kor, som det er en Fornøjelse at høre, skønt der vist ogsaa er rustne Stemmer i Koret, som man nok kan høre, hvis man hører godt efter, men i sin Helhed virker de godt —, illuderer de virkelig ikke, det er ikke Blomsten af den jødiske Ungdom, der staar der parat til at forsvare Landet mod Filistrene, nej, det er virkelig udtjente Folk for en stor Del. Der er dog et Omraade, det skal indrømmes, hvor man kan faa den fulde Illusion, det er Pilgrims-koret i „Tannhäuser“. Det er tilstrækkelig gammelt — det vil sige den gamle Afdeling —, de er tilstrækkelig langt oppe i Aarene; de fremstiller, hvad

de i Virkeligheden skal. Men illudere med Hensyn til ridderlig Kraft eller Kriegermanddom, det kan de slet ikke. Gaar vi til det kvindelige Personale — ja, Kvinder skal man ikke gerne sige noget ondt om —, men der er ogsaa Skavanker, der findes adskillige Bedstemødre i Koret derinde, det er jeg aldeles vis paa. Der er en lille Rolle, som tilfalder en Del af det kvindelige Personale, som jeg ogsaa synes, man burde se lidt paa. Der optræder i mange Operaer, og i Skuespillene for Resten ogsaa, Piger, 15—16 Aars Ynglinge, som er tagne i Tjeneste af de store, af Kongerne eller Fyrsterne, eller hvem det nu er. De fremstilles, som rimeligt er, af kvindeligt Personale, men det er nu ikke saa ungt, som det gerne skulde være. Jeg tør ikke tale om nogen bestemt Alder, men i enkelte Tilfælde ser man Snese af Aar skrevet i deres Ansigter til Trods for deres Klædning og den Stilling, de er i.

Jeg synes egentlig ikke, det kgl. Teater er tjent med dette Forhold, det er den alvorlige Side herved. Jeg tror ikke, at noget Teater eller nogen Opera, drevet af Privatmand, vilde gøre, hvad man gør ved det kgl. Teater, ansætte Mænd og Kvinder i en yngre Alder og beholde dem, til de kommer op til Støvets Aar eller derover, og lønne dem fuldt ud. Der maa være saadanne Kræfter her i København, at man kan faa det tilstrækkelige Personale i en brugbar Alder, lad os saa betale, hvad det koster. Jeg tror nu slet ikke, det bliver dyrere. Skal vi endelig anvende de 16,000 Kr., tror jeg, man gør bedre i at anvende dem til Pensioner for dem, der er komne for højt op i Aarene eller paa anden Maade er blevet uskikkede, end at give det som Lønningsforbedring og køre videre paa samme Maade som hidtil. Vi maa jo erindre, at Det kongelige Teater ikke er nogen Forsørgelsesanstalt. Vi staar jo nu foran et Direktørskifte. Lad der saa ogsaa blive Tale om Reformen paa Omraader, hvor det i Virkeligheden er gennemførligt, men lad os ikke slaa fast, at vi skal have en Stab af Tjenestemænd i Det kongelige Teaters Kor. Det har ikke været Mening, da man antog dem, og det bør heller ikke være Mening i Fremtiden. Derfor